

בתי המשפט

בית משפט השלום תל אביב-יפו		א 038197/05
		25/06/2006
בפני:	כב' השופטת נועה גרוסמן	תאריך: 25.6.06

אופיר לידיה

ע"י ב"כ עו"ד דניאל בוסתנאי ואח' תובעת

נ ג ד

1. סרטי נוח בע"מ

2. נח תקשורת בע"מ

3. גלובוס גרופ בע"מ

ע"י ב"כ עו"ד יוסי כהן ואח' נתבעות

פסק-דין לפי סעיף 79 א'

כללי:

ב"כ הצדדים באדיבותם, הסכימו בישיבת יום 30.05.06, כי פסק-דין בתובענה דכאן, ינתן על פי סעיף 79 א' לחוק בתי המשפט נוסח משולב התשמ"ד-1984.

הצדדים ויתרו על הגשת סיכומים והסכימו כי פסה"ד ינתן על יסוד התיק כמות שהוא.

אישרתי הגשת תיק מוצגים, אשר הוגש, בזאת נפתח הפתח למתן פסק-דין.

בטרם ניגש למלאכה, אתייחס בתשובה לבקשות לתיקון פרוטוקול אשר הוגשו לאחר הדיון מיום 30.05.06. ההתפלמסות היא בשאלה, האם פסק-הדין ינתן לפי "המצאי בתיק", או לפי "כתבי הטענות והמצאי בתיק".

לא בר לי, התפלמסות זו מניין נובעת. כתבי הטענות הם חלק מן המצאי בתיק, ומכאן שפסק-הדין, ממילא יושתת גם על האמור בהם.

עמדת התביעה:

התובעת הינה אלמנתו של המנוח, שייקה אופיר ז"ל. המנוח כתב וכיכב בסרט "אבו אל-בנאת". התובעת גורסת כי הנתבעות 1 עד 3, מפרות התחייבות חוזית לדווח לה מידי שנה על ההכנסות

מהסרט דנן, ולהעביר אליה את התמלוגים. התובעת הינה אלמנתו ויורשתו היחידה של המנוח, על פי הצוואה שצורפה **כנספח א'** לכתב התביעה.

ההסכם עליו נסמכת התובעת, הינו הסכם מיום **15.11.72** בין הנתבעת 1 לבין המנוח. ההסכם צורף **כנספח ג'** לכתב התביעה. על פי **סעיף 12** שבו נקבעה זכאותו של המנוח לקבל: "8% מההכנסות ברוטו של המפיקים".

בסעיף 16 להסכם, נקבעה חבותה של הנתבעת 1 להגיש בתום כל שנה מאזן מאושר ע"י רואה חשבון של ההכנסות מן הסרט הנ"ל.

התובעת גורסת, כי הסרט זכה להצלחה רבה בארץ ובעולם והוא מוקרן עד היום ברשתות טלוויזיה ובמדיות נוספות. לדידה של התובעת, למרות שהנתבעות מפיקות רווחים מהסרט עד עצם היום הזה, הן אינן מעבירות אליה את התמלוגים המגיעים לה.

כלשונה: "נתבעות אלה מתנהלות כגוף כלכלי דורסני המנצל את כוחו באופן מחפיר". (סעיף 7 לכתב התביעה.)

ובהמשך: "משך שנים רבות מאלצות הנתבעות את התובעת 'לרדוף' אחריהן כאילו היתה היא זקוקה חלילה לחסדן . . . מאז 1997 אין הנתבעות מעבירות לתובעת את התמלוגים להן היא זכאית ו/או את הדוחות המלאים לגבי הכנסותיהן, כמתחייב על פי הסכם". זהו בסיס התביעה.

התובעת עתרה במקור, למתן חשבונות לפי סעד זה. היא ביקשה לקבל את כל מסמכי הנהלת החשבונות הקשורים בסך כל ההכנסות אשר קיבלו הנתבעות בגין הסרט בישראל ובעולם; להמציא לתובעת מאזן מאושר על ידי רואה חשבון של הנתבעות החל משנת 1997 ועד ליום מתן פסק-הדין.

אשר לסעד הכספי, עתרה התובעת לכך שישולמו לה התמלוגים להן היא זכאית מתוך הכנסות הסרט, על פי הסכם מאז 1997 ועד יום מתן פסה"ד, לרבות פיצוי בגין עגמת נפש.

יצויין כי התובעת הסכימה לצמצם את היקפו של סעד מתן החשבונות. זאת, בישיבת יום 30.05.06 עת הסכימה לקבלת פסק-דין לפי סעיף 79 א'.

התובעת הסכימה כי הנתבעות יגישו תיק מוצגים באשר לסעד הכספי, ועל כן, נותרה טענת הכרעה, שאלת הסעד הכספי והיקפו.

עמדת ההגנה:

הנתבעות העלו טענות מקדמיות של התיישנות והעדיר יריבות. לגופם של דברים, טענו הנתבעות כי התובעת קיבלה את מלוא המגיע לה והפניה לערכאות היתה טורדנית ומיותרת. הנתבעות טענו בסעיף 3 לכתב ההגנה, כי ביום 27.06.05, ארבעה ימים לאחר

הפנייה הראשונה של התובעת לנתבעות, נמסר לבא כוחה, מכתב אליו צורף דו"ח מפורט של סכום ההכנסות אשר התקבל בגין הסרט דן.

התובעת, על פי הדו"ח, היתה זכאית לסך של 7,865 ₪ בלבד, כסכום תגמולים בגין הסרט.

הנתבעות משערות, כי הסכום הנמוך לא נשא חן בעיני התובעת ועל כן מיהרה להגיש תביעה זו ביום 14.07.05, שבועיים בלבד לאחר שקיבלה את הדו"ח. הנתבעות אף מוסיפות כי התובעת החזירה בחזרה שיק אשר נשלח אליה בסך 7,865 ₪ הנ"ל.

הנתבעות צירפו לכתב הגנתן שיק בסך של 9,937 ₪ שהוא סכום התגמולים בצירוף הפרשי הצמדה כדין, מיום קבלת ההכנסות ועד ליום הגשת כתב ההגנה. **כנספח ז'** לכתב ההגנה, צירפו הנתבעות פירוט קבלות תחשיב הפרשי הצמדה והריבית.

הנתבעות מוסיפות, כי הן מכירות ומוקירות את פועלו של המנוח, השחקן שייקה אופיר ז"ל, למען התרבות הישראלית והקולנוע הישראלי. אולם, הן מדגישות כי הדבר היה בשנות ה-70 של המאה הקודמת. זרם ההכנסות בגין הסרט הלך ופחת וכיום הסרט אינו זוכה לכל ביקוש, אינו נשכר בחנויות וידיאו ואינו נרכש על ידי הקהל. לכן הסרט נמכר לחברת די.בי.אס. שירותי לוויין (1998) בע"מ, שהיא הבעלים והמפעילה של שידורי הלוויין YES.

מכאן, מסבירות הנתבעות כי חרף הכבוד אשר הן רוחשות לשחקן המנוח ולא למנתו התובעת, הסרט הניב הכנסות זניחות בשנים האחרונות. על כן, מעבר לסכום שצורף לכתב ההגנה, אין מקום לפסוק לטובת התובעת כל סכום שהוא.

ביום 30.05.06, עת הוסכם על ניהול דיוני מקוצר של מתן פסק דין לפי סעיף 79 א ביקשו הנתבעות להגיש תיק מוצגים על נספחיו.

הנ"ל צורף ביום 11.06.06 במסגרת ההתפלמסות על המצאי בתיק. המסמכים שצורפו הינן כרטסת הנהלת חשבונות לתקופה שבין 01.01.05 עד 31.12.05 וכן כרטסת הנהלת חשבונות לתקופה מיום 01.01.06 ועד ליום 30.06.06.

מشتי הכרטסות עולה כי הרווח הכולל, בגין הסרט, לשתי התקופות הינו- 22.2 ₪. לסכום זה זכאית התובעת לקבל 8%, דהיינו: **שקל אחד ושבעים ושבע אגורות** עבור השנים 2005-2006.

טענות מקדמיות:

דומה כי הנתבעות עצמן, זנחו בכתבי טענותיהן את טענת העדר היריבות ואת טענת ההתיישנות. טוב עשו.

אשר לטענת ההתיישנות, ברי כי טענה זו אינה יכולה לעמוד, ההסכם המקורי אומנם נחתם בין המנוח לבין הנתבעת 1, ביום 15.11.1972.

הסרט עצמו הושלם בשנות ה-70 של המאה הקודמת. אולם, ההסכם צופה פני עתיד. הוא מדבר על תמלוגים שהסרט יניב מיום היווצרו ואילך. יצירת אמנות- וסרט בא בכלל הגדרה זו- אינו מתיישן במובן המשפטי. הזכאות לקבלת תמלוגים בגינו לא פגה 7 שנים לאחר שנחתם ההסכם המקורי, והיא עומדת ליוצר ולירשיו לדורי דורות. למצער, כל עוד צומחת הכנסה מהיצירה.

על פי הוראות סעיף 6 לחוק ההתיישנות תשי"ח-1958, תחילת תקופת ההתיישנות מתחילה ביום שנולדה עילת התובענה. עילת התובענה כאן נולדת בכל שנה מחדש עם קבלת הכנסות מהסרט.

התובעת הציגה צוואה. אומנם קטעים ממנה מחוקים וגם צו אישור צוואה לא צורף. אולם, הנתבעות עצמן התייחסו בכתב הגנתן אל התובעת כאל יורשתו היחידה של המנוח. הן לא התכחשו להיותה יורשת יחידה, ואף צירפו שיק עבודה אל כתב ההגנה. מכאן, שטענת חוסר היריבות נסתרה על ידי הנתבעות עצמן. על כן, יש להכיר במעמדה של התובעת כבאה בנעלי המנוח ובעלת זכות תביעה.

הכרעה:

עסקינן כאמור בתביעה למתן חשבונות.

בתביעה מסוג זה, יש להכריע בראש ובראשונה באשר לעצם הזכאות למתן חשבונות.

ראה בספרו של כב' השופט אורי גורן "סוגיות בסדר דין אזרחי" מהדורה שביעית תשס"ג-2003 בעמ' 178:

"תובענה למתן חשבונות מתנהלת בדרך כלל בשני שלבים: בשלב הראשון קובע בית המשפט אם התובע אכן זכאי לחשבונות מן הנתבע. אם בית המשפט קובע, כי התובע זכאי לחשבונות, מוציא בית המשפט צו למתן חשבונות ועובר לשלב השני, ובו נדרש הנתבע לשכנע שהחשבונות שנמסרו נאותים. רק לאחר מכן יקבע אם הוא מחויב בתשלום על פי החשבונות".

במקרה דנן, אני קובעת, כי התובעת עמדה בהוכחת קיומם של שני התנאים המצדיקים מתן חשבונות.

ראשית, הוכיחה התובעת קיומה של מערכת יחסים מיוחדת בינה לבין הנתבעות המצדיקה מתן חשבונות.

מערכת יחסים זו נסמכת על ההסכם שכרת המנוח, בעלה של התובעת, עם הנתבעת 1 ביום 15.11.72.

הנתבעות 2 ו-3 הצטרפו אל הנתבעת 1 בניהול ההפצה של הסרט נשוא התביעה ועל כן, גם הן צד ישיר לאותה מערכת יחסים.

שנית, הוכיחה התובעת כי קמה לה את הזכות לתבוע את הכספים לגביהם היא מבקשת לקבל חשבונות. זאת מתוקף היותה יורשת המנוח על פי הצוואה נספח א' לכתב התביעה. בעצם הסכמת הנתבעות לדילוג על השלב הראשוני ומעבר להכרעה כספית לפי סעיף 79א' על בסיס תיק מוצגים, מגולמת הכרה בזכותה של התובעת לקבלת החשבונות.

מכאן, נפנה אל העיקר והוא קביעת גובה הסעד הכספי אשר לו זכאית התובעת. בהקשר זה הגישו הנתבעות ביום 11.6.06 תיק מוצגים. המוצגים שהוגשו הם כדלקמן:

- א. א. הסכם בין חברת די.בי.אס שירותי לווין (1998) בע"מ (YES) לבין נתבעת 2 מיום 22 ספטמבר 1999 + רשימת סרטים שנמסרו במעמד ההסכם.
- ב. ב. תיקון להסכם מיום 22 בספטמבר 1999 שנערך ביום 7 ספטמבר 2004.
- ג. ג. פרוט ההכנסות של הסרט נשוא התובענה מהשכרה ומכירה לציבור (צורף כנספח א' לכתב החגנה).
- ד. ד. כרטיס הנה"ח של המבקשת בין השנים 1997 – 2004 המציגה את ההכנסות שהתקבלו מהסרט בשנים אלו.

מהנתונים העולים מתיק המוצגים שסיפקו הנתבעות, היו הכנסות הסרט כדלקמן:

זכויות השכרת וידאו בין השנים 1997 עד 2002 – 682 ₪.

זכויות מכירה בין השנים 1997 עד 2002 - 3,052 ₪.

בשנת 2002 הועבר הסרט לחברת YES יחד עם עוד 202 סרטים, מחירה הכולל של העיסקה היה \$5,500,000 ועלות הסרט דן -\$27,227.

התובעת עצמה לא הציגה ראיות לסתור ועד היום לא ביקשה לחלוק על הנתונים שהציגו הנתבעות. מכאן, יש לאמץ את הנתונים הללו כמות שהם, ומהם לגזור את זכויותיה הכלכליות של התובעת.

על פי ההסכם זכאית התובעת ל- 8% מתוך ההכנסות.

שערו היציג של הדולר האמריקאי נכון ליום 23.6.06, יום ו', עמד על 4.466 ₪ לדולר. מכאן, שהסכום הדולרי עבור הסרט כולו עומד על 121,595.78 ₪. סכום זה בצורף הכנסות ממכירה והשכרה לוידיאו בשנים מ- 1997 עד 2002 כולל, מגיע לכדי הסך של 125,329.78 ₪.

8% מתוך סכום זה הינם 10,026.38 ₪.

אני קובעת איפוא כי התובעת זכאית לקבל מאת הנתבעות יחד ולחוד, את הסך הנ"ל.

הוצאות משפט:

יש לבחון את הוצאות המשפט.

אומנם הנתבעות היו מוכנות לשלם לתובעת סכום זה, או סכום קרוב לזה, מייד עם הגשת כתב ההגנה.

כמו כן שני הצדדים ייעלו את הדיון בכך שהסכימו למתן פסק דין על יסוד הכתב וחסכו ממערכת המשפט ומעצמם טירחה רבה, שהיתה עלולה להימשך שנים רבות.

יחד עם זאת, יש לקחת בחשבון כי נכונותן של הנתבעות, לשלם סכום כלשהו לתובעת, לא נולדה אלא לאחר שהוגשה התביעה, ומישור זה, משיק במידה מסויימת, לטענת "עגמת נפש", אשר עלתה בכתב התביעה.

בהקשר זה הנני להפנות לדברי כבוד השופט גרוניס, בעא 04 / 9535 סיעת "ביאליק 10" נ' סיעת "יש עתיד לביאליק" [פדאור (לא פורסם) 05 (14) 800], עמוד 2:

"...לערכאה הדיונית ניתן שיקול דעת רחב, ואף רחב מאוד, בשאלה מה סכום ההוצאות ושכר הטרחה שיושת על בעל הדין שהפסיד בדינו (ע"א 378/78 קלינגר נ' מס עזבון, פ"ד לג(1) 509; ע"א 37/85 ברבלק נ' שביט, פ"ד מא(1) 708; ע"א 703/85 ליפשיץ נ' ליפשיץ (לא פורסם)). העניין פשוט וברור: הערכאה הדיונית היא זו שבפניה נשמע ההליך והיא זו המודעת לדרך התנהלותם של בעלי הדין וליתר הגורמים המשפיעים על קביעת שכר הטרחה וההוצאות. בין גורמים אלה יש למנות את אופייה של התובענה ומידת מורכבותה, הסעד המבוקש והיחס בינו לבין הסעד שנפסק, היקף העבודה שהושקעה על ידי בעל הדין בהליך ושכר הטרחה ששולם או שבעל הדין התחייב לשלמו. הדרך בה פועל בעל דין הינה מרכיב חשוב בקביעת שכר הטרחה וההוצאות..."

בשיקול כל הנתונים לעיל, אני מחליטה להעמיד את סכום ההוצאות להם זכאית התובעת על הסך כדלקמן:

אגרת משפט (א) בסך 1,837 ₪ צמודה למדד ונושאת ריבית ממועד תשלומה 14.7.05. שכר טירחת עו"ד התובעת בסך של 3,000 ₪ בצרוף מע"מ הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד התשלום המלא בפועל.

סיכום:

מן המקובץ לעיל, אני מחייבת את הנתבעות יחד ולחוד, לשלם לתובעת כדלקמן:

סך של 10,026.38 ₪ צמוד למדד ונושא ריבית מהיום ועד לתשלום המלא בפועל, בגין חלקה
כירשת המנוח בזכויות הסרט "אבו אל בנאת" לשנים 1997 ועד הגשת התביעה.

סך של 1,837 ₪ בגין אגרת משפט (א) צמוד למדד ונושא ריבית ממועד תשלומה 14.7.05.

סך של 3,000 ₪ בצרוף מע"מ הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד התשלום המלא בפועל,
בגין שכר טירחת עו"ד התובעת.

ניתן היום כ"ט בסיון, תשס"ו (25 ביוני 2006) בהעדר הצדדים.

המזכירות תמציא העתקים לב"כ הצדדים.

ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

1. גרוסמן נועה,

שופטת